

[Indenrigsministeren.]

står også i betænkningen, at styrke kommunerne, og det ærede medlem understregede, at tilbudspligten ikke ville blive 100 pct. — nej, jeg tror, man godt kan gå længere ned og tvivle på procenten — men hvis den blev benyttet rigtigt, kunne den give kommunerne noget. Det er muligt; jeg tvivler på, det vil blive ret meget, men derimod er jeg sikker på — og det er jeg også sikker på jeg har kommunerne med i — at forkøbsretten løser kommunernes jordproblem.

Endelig var det ærede medlem inde på finansieringsbistanden og sagde, at han håbede, at det ville blive tydeliggjort, hvordan denne finansieringsbistand ville virke. Jeg tror, ærede medlem, at det er tilstrækkelig tydeliggjort, hvis man læser lovforslagets § 11, stk. 2, hvor det klart er tilkendegivet under hvilke betingelser finansieringsbistand kan ydes, og jeg erkender, at disse betingelser er ret stærke. Der er i disse betingelser ingen begrænsning i mulighederne for at hjælpe kommunerne, men der er efter min opfattelse en tydeliggørelse af selve paragraffens hensigt.

Jeg takker for den tilslutning, der er givet til ændringsforslagene og til lovforslaget i udvalget.

Ministeren for kulturelle anliggender

(*Bomholt*): Jeg takker for en fredelig og saglig forhandling fra såvel regeringspartierne ordførere som fra oppositionens ordførere. Den eneste undtagelse var det ærede medlem hr. Iver Poulsen, der tog tonen lidt rigeligt højt, men når der er vælgere, der synes, det lyder kønnest, så er der vel ikke noget at sige til det.

Det for mig afgørende motiv er af national karakter. Man har fra alle sider her i tinget haft den opfattelse, at vi igennem fredning af enkelte områder kunne opnå en gradvis opfyldelse af befolkningens behov for rekreative områder, fredede pletter, men denne opfattelse er brudt. Den økonomiske og den tekniske udvikling har taget en sådan fart, at vi ud over spredte fredninger må sikre en samlet planlægning af landets naturværdier og herunder de rekreative områder. Det må nødvendigvis ske nu, det tror jeg alle erkender. Jeg tror, at store dele af befolkningen, også landbefolkningen,

erkender det. De politisk-økonomiske ordninger har selv sagt en stor plads i øjeblikket, men de går relativt hurtigt over i historien. Der er imidlertid en ting, som vedblivende er en nærværende virkelighed, og det er den tilstand, hvori vi overgiver landet til generationerne efter os. Hvis vi forsømmer opgaven, kan den vanskeligt rettes op igen; det vil i hvert fald tage generationer, og der vil i så fald falde en meget hård dom over vor forsømmelse. Der er altså ikke blot her tale om en ensidig fællesmarkedstilpasning, men om et dybere liggende motiv.

Der gives ingen økonomisk mulighed for at yde såkaldte erstatninger til en sådan landsomfattende regulering. Staten kan ikke overkomme en sådan økonomisk opgave uanset de principielle juridiske betragtninger — som den højtærede justitsminister i øvrigt vil tage sig af. Opgaven skal løses ud fra en national nødvendighed og på den mest hensigtsmæssige måde i helhedens interesse. Det har intet med socialisering at gøre, sådan som det ærede medlem hr. Iver Poulsen har villet hævde. Den foreslåede regulering bevarer værdierne på bedst mulig måde også for de enkelte borgere, både denne og kommende generationer.

Vi har stået over for det afskrækkende eksempel ved Tystrup-Bavelse. Vi var fra alle sider enige om, at fredningen burde gennemføres. Da imidlertid erstatning for fredning og køb af jord praktisk taget ville koste det samme efter alt at dømme, foretrak regeringspartierne at købe. Vi havde fælles målsætning, vi var uenige om vejen ad hvilken, men tilbage bliver det klare indtryk, at en sådan vej fremover i almindelighed ikke er farbar. § 22 har vist sig uanvendelig. Forhistorien skal jeg ikke komme ind på. Jeg mener, at den redegørelse, der er givet forskellige steder, bl. a. af det ærede medlem hr. Thestrup, er for kortfattet. Hovedsagen er, at § 22 må ændres, for at vi overhovedet kan komme videre.

Det ærede medlem hr. Thestrup var inde på tanken om, at man her burde benytte overfredningsnævnet på traditionel vis og ikke inddrage fredningsplanudvalgene i arbejdet. Det er klart, at en eventuel bebyggelsesregulering må ske i forbindelse med en planlægning, der må foretages på lokalt og regionalt niveau samt for hele